“Espiritualitat i sida”
TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (Núm. 77)

12 de desembre de 2002
de 20.30 a 21 hores.

Càntic

La meva ànima magnifica el Senyor,
i el meu Esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.

El sí de Maria a la casa de Natzaret

M’encisa com pronuncies la paraula. Em fascina sentir-te dir: Sí! És música en el teus llavis, és explosió de vida, és afirmació generosa i alegre de tot el que tu ets i vols que siguem els altres, amb aquesta obertura valent i aquesta originalitat espontània amb les quals tu vius i desitges que tots visquem. És síl·laba ràpida, és nota aguda, és proclama decisiva. És un acte de fe. Te n’has adonat? T’has adonat que quan dius «sí» estàs afirmant la teva vida, estàs confiant en Déu, estàs invocant la Providència perquè es comprometi a fer realitat la teva confiança i veritat la teva paraula? Quan dius «sí» amb aquesta energia i amb aquesta vibració amb què ho dius, estàs fent que tothom que et senti cregui en la vida, s’enamori del món, es confiï a l’eternitat.

Cada sí teu és un sermó, un testimoniatge, una empenta de gràcia per a tots el que et sentim. M’està ressonant en les orelles el sí dels teus llavis, tan clar, tan valent, tan teu. M’ajuda el fet d’escoltar-lo. Tota la vida és un lent aprendre a dir sí!

Ens costa. És a dir, no ens costa dir sí, de qualsevol manera, en qualsevol moment i per qualsevol motiu. Són afirmacions de valor passatger. Hi ha un sí més seriós, més profund i més compromès, més vital i més decisiu, que és el que ha de sonar en la vida perquè tingui sentit, direcció, valor i finalitat. Si el sí que defineix la nostra vida ens surt de dins i sona en plenitud, tots els altres sí rebran d’ell el seu sentit, i la nostra vida tindrà fonament. Sense aquest sí radical d’entrega i compromís, la vida queda buida de contingut i sense forces. Tot va començar amb un sí! **El sí de Maria de Nazaret**. Res de condicions, res de seguretat, res d’indagacions. Vingui el que vingui. Obertura total i entrega definitiva. Serà dolor i serà alegria, serà mort i serà vida, serà espera i serà goig. Tot vindrà al seu temps i a la seva manera, perquè la porta és oberta, el cor lliurat i el cel espera. Aquesta és la resposta que li agrada a Déu, i aquesta és la disposició que espera per a llançar els seus plans. A Déu no li agraden les condicions, els dubtes, els ajornaments. Espera un sí clar definitiu, permanent.

Aleshores Ell entra en acció amb tot el seu poder, i, a través nostre, du a terme la redempció.
(Carlos G. Vallés, Las siete palabras, PPC,1995)

Pregària

Pare Déu, condueix-me.
Tu saps que els humans som imperfectes
que molt sovint caminem en la foscor.
Fem camí tan plens d'incerteses
que necessitem sentir l'alè de la teva presència.
Et prego, Pare, que pugui percebre sempre el teu escalf.
Ajuda'm a sentir en tot moment la meva mà entre les teves.
Ajuda'm a sentir el meu cor frec a frec amb el teu.
Ajuda'm a descobrir la teva veu, el teu crit,
en la veu de tots els meus germans de camí,
en tots els seus sofriments.
Dóna'm, Pare, un cor semblant al teu.

Flames d'amor

L'oferiment d'un llantió és...

- Un signe que ens fa més conscients del desig de comunicar-nos amb el nostre Pare-Déu.
- Un símbol de la llum (vida plena) que posseïm dins del nostre cor.
- Una senzilla però profunda lloança i la manifestació dels nostres desitjos i sentiments.
- Una mostra del nostre esperit en pregària.

Podeu, si us plau, posar un llantió damunt l'altar recordant aquells qui estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. També pregant pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 12 de desembre de 2002
-Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós-